

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: H. Y.** zastoupen Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou, se sídlem Sofijská 890/31, 405 02 Děčín, adresa pro doručování: Masarykovo nám. 193/20, 405 01 Děčín, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, adresa pro doručování: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 4262/VL - 10 - K03 - 2002 ze dne 5. 4. 2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 11. 2003, č. j. 30 Az 31/2003 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 11. 2003, č. j. 30 Az 31/2003 - 24, byla zamítnuta žaloba žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2003, č. j. OAM - 4262/VL - 10 - K03 - 2002, kterým stěžovateli nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. (dále jen „zákon o azylu“), a kterým bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 uvedeného zákona.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové. Uvádí v ní, že skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech a soud, který o věci

rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit. Dále uvádí, že nesouhlasí s právním posouzením věci krajským soudem a žádá, aby Nejvyšší správní soud jej přezkoumal z hlediska jeho zákonnosti.

Ze správního a soudního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel požádal dne 15. 9. 2002 o azyl v České republice. Jako důvody udělení azylu uvedl, že v Číně dluží velké množství peněz, a proto přijel do České republiky si vydělat peníze. Žalovaný ve svém rozhodnutí, kterým stěžovateli neudělil azyl, uvedl, že neshledal žádnou konkrétní skutečnost, která by jej vedla k závěru, že stěžovatel byl ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, či že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) uvedeného zákona. Má za prokázané, že důvodem žádosti stěžovatele o udělení azylu jsou ekonomické problémy. Uvádí, že nepříznivá hospodářská situace v Číně postihuje bez rozdílu značnou část obyvatelstva země a její dopad na jednotlivce nelze označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný dále neshledal ani důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou ze dne 28. 5. 2003. Krajský soud v Hradci Králové zamítl tuto žalobu rozsudkem ze dne 26. 11. 2003, č. j. 30 Az 31/2003 - 24. V odůvodnění tohoto rozsudku uvádí, že jediným tvrzeným důvodem odchodu stěžovatele ze země původu byla jeho osobní ekonomická situace, když v důsledku krachu podnikatelských záměrů nebyl schopen splácet dluhy svým věřitelům. Žádné další důvody svého odchodu přes výslovné dotazy neuváděl. Krajský soud tak dospěl k závěru, že skutečným důvodem podání žádosti o udělení azylu byla pouze snaha stěžovatele vyřešit legalizaci svého pobytu na území České republiky. Krajský soud dále neshledal ani nezákonnost při rozhodování žalovaného o udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 nebo humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stejně nebylo zjištěno pochybení při rozhodnutí o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že zákon o azylu v § 12 vyžaduje jako podmínku pro udělení azylu, že žadatel o azyl je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, resp. má odůvodněný strach z takového pronásledování či z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině. Pojem pronásledování je vymezen v § 2 odst. 6 tohoto zákona tak, že jde o ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v tomto ustanovení určeného státu. Nejvyšší správní soud se shoduje s názorem žalovaného a Krajského soudu v Hradci Králové, že stěžovatel uváděl v průběhu správního řízení jen ekonomické důvody, které samy o sobě nejsou dostatečné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Nebyly také uvedeny žádné skutečnosti, které by svědčily o důvodnosti udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu. V žalobě ani v kasační stížnosti nejsou uvedeny žádné konkrétní právní a skutkové důvody, pro které by bylo nezákonné rozhodnutí žalovaného o překážkách vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech a soud, který o věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit, není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1

písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle tohoto ustanovení musí být tato vada důvodně vytýkána v řízení před krajským soudem a ten měl pro tuto vadu napadeného rozhodnutí zrušit. Krajský soud však žalobu přezkoumával jen v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), proto musel být uvedený důvod formulován ve formě žalobního bodu. Žalobní bod musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat skutkové a právní důvody, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Stěžovatel však v žalobě žádné takové konkrétní důvody, které by se vztahovaly k vadám řízení před správním orgánem, neuvedl. Uvedl jen ustanovení správního řádu, které bylo podle jeho názoru porušeno a z hlediska skutkových důvodů odkázal na spisový materiál. Takové tvrzení nelze považovat za žalobní bod ve smyslu výše uvedeného ustanovení soudního řádu správního. Z tohoto důvodu ani krajský soud nemohl napadené rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy z výše uvedených důvodů nezbylo, než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 22. dubna 2004

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu